

ΤΟΥΛΑ ΤΙΓΚΑ

**Τ' ΑΛΛΟ
ΜΙΣΟ ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ο Ρηγόπουλος, το αγόρι με το πόδι στον γύψο

Δεκαεννιά και σήμερα...

Ο Γιάγκος ο Ψηλός, που είναι ο πιο κοντός απ' όλους στην παρέας μας, αλλά τον λέμε Ψηλό έτσι, για να παίρνει λίγο τα πάνω του, ο Ψηλός λοιπόν, με το αριστερό του χέρι ως τον ώμο γεμάτο τσιρότα και επιδέσμους, ήρθε πάλι να με δει. «Τι γίνεται, ρε μεγάλε;» μου λέει μ' εκείνο το στιλάκι το γνωστό, ότι τάχα δεν τρέχει τίποτα.

Έτσι είναι το ύφος του, ο τύπος του – τι να πω! Ο κόσμος να χαλάει γύρω του, αυτός λες και τα 'χει κανονίσει με κάποιον που δεν τον ξέρει κανένας άλλος να τον ξαναστήσει απ' την αρχή. Ή ότι, τέλος πάντων, μια χαρά περνάει και μέσα σ' αυτόν τον κόσμο που χαλάει γύρω του.

«Δεκαεννιά και σήμερα!» μου λέει. «Μετρώ μέρες εγώ! Μετά θα σ' τον ανοίξω με τα χέρια μου τον γύψο και θα σε βάλω να σουτάρεις με το δεξί ένα από κείνα τα καρφωτά τα δικά σου που τρουπάνε δίχτυα!»

Κι έκανε μια κίνηση με το δικό του το δεξί και παραλίγο να γκρεμίσει το τραπεζάκι δίπλα στο κρεβάτι μου που η μάνα μου το 'χει γεμίσει μ' ένα σωρό φάρμακα, αλοιφές και κρέμες, μπισκότα, λεμονάδες και χυμούς διάφορους και μια μικρή Αγία Γραφή κι έναν σταυρό επάνω ασημένιο, εκείνον που είχα στο κρεβάτι μου όταν ήμουνα βρέ-

φος – δουλειές της μάνας μου! Νομίζει πως θα τα τινάξω επειδή έσπασα το πόδι μου και το 'χω στον γύψο!

Αλλά και ο Γιάγκος... μια ζωή εξυπνάδες! Λες και είναι στο χέρι του να διορθώνει τα χαλασμένα ή είναι ο γύψος κάστανο ψημένο να το ξεφλουδίσει!

Τον ακούει κι η μάνα μου και της ανάβουν τα λαμπάκια!

«Μιλάει κιόλας! Αυτός φταίει που είσαι τώρα με το ποδάρι ρόκα, ξάπλα στο κρεβάτι! Όσο μπόι λείπει απ' το κορμί του τόσο μυαλό λείπει κι απ' το κεφάλι του!»

Έτοιμη είναι να τον διώξει πυξ λαξ έτσι και τον δει στην εξώπορτα!

«Άσε, ρε μάνα, τις αγριάδες σου!» της λέω. «Αφού κι εγώ φταίω, γιατί τα ρίχνεις όλα στον Γιάγκο;»

Κυρίως, βέβαια, φταίει εκείνη η μικρή η Ιταλιάνα, αλλά δεν τα λέμε αυτά στη μάνα μου.

Φεύγει συγχυσμένη, μες στη μουρμουρά.

«Σας αφήνω να τα πείτε» και βροντάει την πόρτα πίσω της.

Τα παίρνει ο Γιάγκος, που του τη δίνουν κάτι τέτοια.

«Τι να πούμε δηλαδή; Τι έχουμε εμείς να λέμε σ' ένα χωριό με καμιά πενηνταριά σπίτια όλα κι όλα στην πλαγιά, που λες ότι, έτσι κι αρχίσει το φθινόπωρο να βρέχει, θα πάρουν τον κατήφορο ως τη θάλασσα!»

Άκου τι λέει ο άλλος!

«Τα σπίτια είναι περισσότερα» του λέω «και το χωριό μας δεν είναι και κανένα της πλάκας, αλλά αυτό μας φταίει τώρα, ρε Γιάγκο, τα σπίτια και το χωριό;».

«Όλα σου φταίνε άμα είσαι στα δεκάξι και ξέρεις ότι παραπέρα τα δεκαεξάχρονα ξεσαλώνουνε στα μπαρ και στα ορθάδικα κι εσύ έχεις μονάχα μια πλατεία να ξεδώσεις κι έναν Βράχο για να ξεμοναχιάσεις το κορίτσι σου».

Εδώ δεν έχει κι άδικο, αλλά μας κλέβει μήνες! Τα πε-

ράσαμε τα δεκάξι –έχει τη σημασία του κι αυτό–, κι έπειτα, σιγά τα κορίτσια μας! Πόσα είναι τα κορίτσια που τα υπολογίζουμε για γκόμενες; «Αμελητέα ποσότης ο γυναικείος πληθυσμός» που λέει κι ο φίλος μας ο Τζιμάκος.

Τρακόσοι άνθρωποι είμαστε όλοι κι όλοι – άντε και περρισσότεροι! Γέροι οι πιο πολλοί, που κλαίγονται γιατί τους κόψανε απ’ τη σύνταξη το πενηντάριχο και βρίζουν τους πολιτικούς και τη μοίρα τους που δεν τους έκανε πλούσιους μεγαλοκαρχαρίες ή κλέφτες εξυπνάκηδες, να κονομάνε και να τη σκαπουλάρουν όπως μερικοί μερικοί – όπως λέει κι ο πατέρας μου!

Και οι νεότεροι, σαν τον πατέρα μου, πόσοι νομίζεις ότι είναι κι αυτοί; Τόσοι όσο για να συμπληρώνεται απαραίτσια στο καφενείο – κι αυτό ο πατέρας μου το λέει.

Κι από ζωή, μεγαλείο! Μια πλατεία με καφενείο και ταβερνάκι, κάτι σουβλατζίδικα, μια πιτσαρία της πλάκας κι ένα μπαράκι – μπαράκι, λέμε τώρα! Και οι μεγάλοι, δουλειές στα χωράφια με τα ραντίσματα, το πότισμα κι ύστερα να φορτώνουν και να ξεφορτώνουν κασάκια με ελιές και φρούτα κι όλο παζάρια με τον έμπορο... Άσε μετά η αγωνία με τον καιρό... Έχεις δίκιο, ρε ψηλέ! Μάπα η ζωή εδώ πέρα! Αλλά δεν το είπα. Το κράτησα για τον εαυτό μου.

Ευτυχώς έχουμε τη θάλασσα και γεμίζουμε τουρίστες το καλοκαίρι. Τη θάλασσα και το Μαγεμένο, βέβαια, που μας ξελασπώνει κι αυτό! Είναι το σπίτι με τα φαντάσματα, μοναδικό στην περιοχή!

Ούτε κατάλαβα πώς έγινε το αξιοθέατο του χωριού μας αυτό το ερείπιο, αλλά κοίτα, φίλε μου, που έρχονται και το βλέπουν διάφοροι παράξενοι τύποι που το παίζουν δημοσιογράφοι και ερευνητές και γράφουν κάτι ιστορίες να τρελαίνεσαι – για πεθαμένους που έγιναν φαντάσματα και σουλατσάρουν στα δωμάτια και στην αυλή, για φωνές και

γέλια που ακούγονται τις νύχτες κι άλλα τέτοια τρελά! Αλλά τα λένε αλλιώς οι δημοσιογράφοι. Δημοσιογραφικά, με ένα κάρο σάλτσες, για να γίνεται και λίγος ντόρος!

Κι εμείς το βλέπουμε τη νύχτα και περιμένουμε να βγούνε τσάρκα τα φαντάσματα – αυτά που παίρνει όρκο η Ραμόνα η αλαφροϊσκιωτη ότι τραγουδάνε ή κλαίνε τα βράδια και παίζουν πότε μαντολίνο και πότε πετροπόλεμο, και δεν τολμάμε οι περισσότεροι ούτε απ' έξω να περάσουμε έτσι και πάρει να νυχτώσει. Και να δεις που κάτι τέτοια τα πιστεύουμε! Για τα φαντάσματα που κλαίνε ή τραγουδάνε, θέλω να πω – θα τα πούμε αυτά αργότερα.

Όμως η πλατεία μας; Ε, η πλατεία μας κάτι σαν το Κολωνάκι της Αθήνας! Εκεί μαζεύονται τα κορίτσια, εκεί κι ο γεωπόνος που έρχεται απ' το διπλανό χωριό, εκεί και οι πατεράδες μας. Μπίρα, τσίπουρο και μεξέδες στο μπακάλικο του Λευτεράκη ή στο καφενείο του Ανέστη. Και πάει σύννεφο το καλαμπούρι – για τους πολιτικούς κυρίως! Τους ακούμε κι εμείς πότε πότε να συζητάνε, αλλά τα βαριόμαστε κάτι τέτοια.

Εκεί και οι Αλβανοί εργάτες μ' ένα κινητό στην κωλότσεπη μπας και τους ζητήσει κανένας για μεροκάματο. Και βγάζουν το άχτι τους κι αυτοί, άλλοι βρίζουν τον Αλία, άλλοι τον Μπερίσα κι άλλοι θυμούνται και τον Χότζα ή τις γκόμενες και τις γυναίκες τους, αλλά απ' τα κινητά τους ακούγονται τραγούδια με τον Ρέμο και τον Πλούταρχο.

Τους ακούμε να μιλάνε πότε κάτι ελληνικά της πλάκας πότε τη γλώσσα τους, και κανένας δεν ενδιαφέρεται να ρωτήσει μια φορά –έστω μια φορά– πώς είναι, ρε παιδιά, η καληνύχτα στ' αλβανικά;

Το έλεγα τις προάλλες στον Τζιμάκο και μου λέει «Πας καλά, Ρηγόπουλε; Ακόμα αλβανέζικα ν' αρχίσουμε τώρα να μαθαίνουμε!».

Βέβαια! Ενώ, αν περνούσαν τίποτε Εγγλεζάκια ή Γερμανάκια ή κάτι άλλοι που μας ψιλοβρίζουν τεμπέληδες και τσιμπούρια της Ευρώπης, όπως λέει ο πατέρας μου, θα είχαμε μάθει ότι μαλακία μπορείς να φανταστείς!

Κι όμως! Είναι φιλαράκια οι Αλβανοί! Εγώ πολύ τους πάω! Άσε που έχουν ρίξει τόσο ιδρώτα στα χωράφια μας απ' το πρωί ως το βράδυ, που, αν ήτανε νερό, ποτάμι θα είχε γίνει!

Ξέμειναν και κάμποσοι εδώ, έκαναν κατάσταση όσοι ήταν προκομμένοι.

Έχουμε στην παρέα μας ένα Αλβανόπουλο. Τον Νάντη. Το πρωί σχολείο, το απόγευμα βοηθάει τον πατέρα του σε μεροκάματα. Πότε διαβάξει αυτός ο τύπος δεν κατάλαβα. Αλλά, θα πεις, κι εμείς που δεν κάνουμε τη δική του τη ζωή, πολύ που διαβάζουμε!

Θυμήθηκα το διάβασμα και λέω πάλι καλά που έχουμε από πρόπερσι και λύκειο, αλλιώς θα έπρεπε να πηγαίνουμε και να ρχόμαστε στο διπλανό χωριό με λεωφορείο, όπως πρώτα. Άσε που κατεβαίνουμε στην πόλη για το φροντιστήριο τώρα που αρχίσαμε τις προετοιμασίες για τις Πανελλαδικές.

Λάουρα, όπως λέμε ξαφνικό μπουρίνι

Ο Γιάγκος το μυαλό του στα κορίτσια.

«Είδα τη Μαρίνα τις προάλλες. Κουκλάρα! Πότε ομόρφυνε τόσο αυτό το κορίτσι; Εντάξει, καλά τα κορίτσια μας, δε λέω, αλλά τα ξέρουμε, ρε παιδί μου, από τότε που ήτανε κάτι χοντροπιτσιρίκια και τρέχανε ξυπόλυτα να κυνηγάνε τζιτζίκια ή τα γατιά της γειτονιάς. Πας να τη χαϊδέψεις την άλλη και σου ρχονται στο μυαλό τα κοτσίδα της και πώς την κρατούσε στην αγκαλιά η μάνα της να κοινωνήσει στην εκκλησία ή πώς την έβαζε τιμωρία στο “καρε-

κλάκι της σκέψης” η δασκάλα στα νήπια και σου κόβεται κάθε όρεξη!... Ενώ η δική σου η Ιταλιάνα, Ρηγόπουλε! Τι να πω; Καμία σύγκριση!»

Ε, ναι, τι να λέμε τώρα! Τη θυμηθήκαμε πάλι προχτές με τον Ψηλό και τον Μηνά όταν ήρθανε να με δουν μετά το φροντιστήριο κι έγινα καροτσάκι να με σέρνει το μυαλό μου πίσω της.

Λάουρα την έλεγαν. Ήταν μια μικρή Ιταλιάνα και είχε έρθει στο χωριό με τη μάνα της, την κυρία Μπιάνκα ή Λευκή ή δεν ξέρω κι εγώ πώς.

Εμφανίστηκαν στο χωριό μας ξαφνικά, πριν έναν μήνα περίπου, και χωρίς να τις ξέρει κανένας. Η μάνα ψηλή, στα άσπρα, μ’ ένα παράξενο καπέλο στο κεφάλι της, και η κόρη μ’ ένα φουστάνι που την έδειχνε περισσότερο γυμνή παρά ντυμένη. Θεά! Βγήκαν απ’ το ταξί στην πλατεία λες κι έρχονταν από άλλον κόσμο. Κι έγινε χαμός!

Κάθισαν για καφέ στο καφενείο του Ανέστη κι εμείς μαζευτήκαμε στο πεζούλι δίπλα στη βρύση και δεν τις αφήναμε απ’ τα μάτια μας. Προσπαθούσαμε να υποθέσουμε διάφορα. Χαλβαδιάζαμε την κόρη και βάζαμε αντί ν’ ακούσουμε τι έλεγε η μάνα, που έπιασε αμέσως κουβέντα με τον Ανέστη τον καφετζή.

Ψόφιος για κάτι τέτοια ο Ανέστης! Σκοτώθηκε να τις κερνάει παγωμένες λεμονάδες και τα πιο θερμά χαμόγελα! Πετούσε κι από κανένα ιταλικό ανάμεσα ο Ανέστης. «Λα γκουέρα!» έλεγε «λα γκουέρα!». Χαμός!

Μαζεύτηκαν σε λίγο κι άλλοι γύρω απ’ το τραπέζι τους –όλη η «γερουσία» του χωριού– κι έγινε ένα σούσουρο με κάτι γέλια και χαρούλες σαν να τις ήξεραν χρόνια. Κι εμείς χάσαμε την οπτική επαφή, που λένε. Γιατί δε μας ένοιαζε που δεν ακούγαμε τι έλεγε η μάνα σε σπασμένα ελληνικά, αλλά που δεν μπορούσαμε να βλέπουμε την κόρη!

Κάτι καταλάβαμε όμως για το σόι τους, πώς είχε κάποια σχέση με το χωριό μας, με τους Γερμανούς ή τους Ιταλούς, τότε στην Κατοχή, κι όλοι έμοιαζαν κάπως σαν χαρούμενοι, κάπως σαν λυπημένοι κι έλεγαν «πο πο πο, κοίτα πώς τα φέρνει η ζωή, ένας κύκλος είναι όλα» κι άλλες τέτοιες τραγικούρες – άλλη ιστορία αυτή! Αργότερα τη λέμε.

Αλλά εγώ τότε κάτι τέτοια δεν τα 'δυνα σημασία. Άκουγα περισσότερο κάτι καμπάνες και κάτι μέλισσες και γλαρόπουλα μέσα στο κεφάλι μου – αυτά που λένε τα τραγούδια. Για γλαρόπουλα και μέλισσες, βέβαια, δεν είμαι σίγουρος αν λένε τα τραγούδια, για καμπάνες, όμως, είμαι εκατό τοις εκατό. Πάντως, εγώ τότε με την ιστορία εκείνης της Λάουρας είχα μια μόνιμη βαβούρα στο κεφάλι μου, όπως κι αν τη λένε τα τραγούδια.

«Αδερφέ μου, σ' έχει βαρέσει κατακούτελα!» έλεγε ο Θωμάς ο Τσίρος και χτυπούσε με το δάχτυλο διπλωμένο το κεφάλι μου.

«Τοκ, τοκ! Έχει μείνει τίποτα εκεί μέσα ή σ' το άδειασε η πιτσιρίκα;»

Η πιτσιρίκα ήταν δεν ήταν δεκαπέντε, αλλά έδειχνε δεκαεφτά και βάλε! Θεά, είπαμε!

Ήταν απ' αυτές τις ιστορίες που έρχονται μια κι έξω και σε πετάνε σαν άδειο μπουκάλι! Όπως τα ξαφνικά μπουρίνια που έρχονται απ' το πέλαγο και παίρνουν σβάρνα ό,τι βρουν μπροστά τους, από ψαρόβαρκες μέχρι καρέκλες και τραπέζια, και κάνουν την παραλία ρημαδιό.

Κάτι τέτοιο, σαν κύμα από μπουρίνι, με πήρε κι εμένα και με σήκωσε και μ' έβγαλε πάνω στη μάντρα του Λεωνίδα!

Έφυγαν, όμως, μάνα και κόρη ώσπου να καταλάβω τι και πώς και από πού να πιαστώ και τι να κάνω, και μ' άφησαν στον αέρα, να μην ξέρω πώς να κουμαντάρω τη σκέψη μου και τη φαντασία μου!

Όχι πως έγινε και τίποτα, δηλαδή, μεταξύ μας. Δεν πρόλαβα; Δεν ήξερα; Δεν τα κατάφερα; Τι να πω... Το δικό μου το μυαλό είχε μπλοκάρει κι ούτε ήξερα τι μου γίνεται και πώς να φερθώ και τι να κάνω, αλλά καθόμουνα με τον Γιάγκο τον Ψηλό και τον Τζιμάκο και στήναμε ιστορίες: να βρεθούμε τάχα τυχαία ή να της ζητήσω στα ίσα να βρεθούμε στον Βράχο; Να της γράψω ραβασάκι ή να πάω να της το πω ότι τη γουστάρω; Να πάω ένα βράδυ να κάνω σαματά έξω απ' το ξενοδοχείο της ή να το παίζω καλό παιδί; Κάναμε διάφορα σχέδια και ψάχναμε και κανένα σημάδι ότι, ρε παιδί μου, δεν μπορεί, κάτι θα είχε σκεφτεί κι εκείνη για μένα! Κάπως θα με ξεχώρισε απ' τους υπόλοιπους – αν και ο Τζιμάκος μού χαλούσε όλο το σενάριο.

«Γιατί δηλαδή εσένα, ρε Ρηγόπουλε, κι όχι εμένα ή τον Ψηλό, που έχει και χαμόγελο που σκίζει; Επειδή τα κορίτσια σου λένε πως έχεις ωραία μακριά δάχτυλα και μάτια κάρβουνο; Στις αλλοδαπές δεν πιάνουν αυτά!»

Και μπορεί να είχε και δίκιο, γιατί αυτή η αλλοδαπή σημασία δε μου έδινε. Εγώ με τη φαντασία μου τα 'βλεπα αλλιώς! «*Η φαντασία μου τα φταίει*», που λέει και το τραγούδι!

Αυτή, όμως, στην ψύχρα! Σαν να μην υπήρχα. Τη βρίσκαμε τα βράδια στην πλατεία με τη μάνα της, κι όταν μας έβλεπε, ερχόταν για παρέα μ' έναν αέρα ευρωπαϊκό και κάτι ελληνικά της πλάκας, κι εγώ γινόμουνα λιώμα. Στο τέλος, μας πετούσε κι ένα τσάο κι έφευγε.

Αυτό ήταν που μου την έδωσε περισσότερο!

Μέχρι που ένα βράδυ, λίγο πριν φύγουν, πήρε ο Ψηλός το μηχανάκι του αδερφού του και μου λέει «Μπρος, σάλτα πάνω και πάμε να κάνουμε σουζες έξω απ' το ξενοδοχείο της».

Τι ξενοδοχείο, δηλαδή, ένα σπίτι δίπατο ήταν μπροστά στη θάλασσα, στην άκρη του χωριού, το σπίτι της κυρα-Νί-

νας, που το γύρισε σε ξενοδοχείο όταν έφυγαν τα παιδιά της κι έμεινε μοναχή της.

Και πήγαμε να κάνουμε τις φιγούρες μας έξω απ' το δίπατο για να μου δώσει επιτέλους σημασία η Λάουρα, αλλά στουκάραμε στη μάντρα του Λεωνίδα κι έκανα το πόδι μου κομπολόι!

Έγινε χαμός στο χωριό, αλλά ευτυχώς γλιτώσαμε τα χείροτερα. Μας κατέβασαν με το ασθενοφόρο στην πόλη, στο νοσοκομείο, εμένα με το πόδι ρόκα, που λέει κι η μάνα μου, και τον Γιάγκο με κάμποσα αίματα στα χέρια. Πέρασαν όλοι της παρέας να μας δουν και ο Θωμάς ο Τσίρος μάς δούλευε κιόλας.

«Ρε Γιάγκο, πώς έγινε κι ενώ πήγες να ρίξετε την γκόμενα έριξες τον Ρηγόπουλο στη μάντρα;»

Περίμενα κι εγώ μπας και συγκινηθεί κι αυτή κι έρθει να μας δει, αλλά αυτή μ' έγγραψε κανονικά! Αέρας έγινε! Ήρθε, αναποδογύρισε το μυαλό μου, μ' άφησε μ' ένα πόδι συμπαράλια κι εξαφανίστηκε!

Και η Μαρίνα ερωτευμένη

Από χτες άρχισα και βγαίνω λίγο στην αυλή. Με πατερίτσες! Βλέπω τη θάλασσα και το νησάκι απέναντι, την Ψαροπούλα, βλέπω τα λουλούδια, τα σύννεφα και το φεγγάρι του Αυγούστου που γεμίζει σιγά σιγά, ρίχνω κι από καμιά ματιά στους διπλανούς που ήρθαν για το καλοκαίρι μπας κι εμφανιστεί καμιά κόρη ή ανεψιά... σκατά υπόθεση δηλαδή! Κάνω πράματα που δε θα έκανα ποτέ αν δεν είχα εκατό κιλά γύψο στο πόδι μου κι αν δεν ερχόταν συνεχώς στο μυαλό μου εκείνη η στιγμή που έγινα σαν χαλκομανία στον τοίχο της μάντρας.

Το σκέφτομαι κι αγριεύομαι – αδερφέ μου, ήρθε το τέ-

λος σου, είπα μέσα μου. Ευτυχώς που τη γλίτωσα με ένα πόδι σπασμένο, αν και βλαστημάω απ' το πρωί ως το βράδυ την ώρα που ανέβηκα σε κείνο το μηχανάκι με τις εξυπνάδες του Ψηλού! Αλλά είπαμε! Την πάτησα με το κοριτσάκι και μου ήρθε κάτι σαν τούβλο απ' τον ουρανό – τι τούβλο; Τσιμεντόλιθος!

Αυτό μου το είπε η Μαρίνα, αυτή η συμμαθήτριά μας η κουκλάρα, που ήρθε χθες να με δει με τον Θοδωρή, τον Ριρίκο, όπως τον λέμε – άλλη ιστορία κι αυτή του Ριρίκου!

«Εσύ» μου λέει «μαζί με το πόδι, θα έπρεπε να έχεις και το κεφάλι σου μπανταρισμένο με τέτοιο τσιμεντόλιθο που έφαγες κατακέφαλα!».

Γελώντας το είπε, βέβαια, αλλά εμένα μου την έδωσε! Δε μ' αρέσει να μου το θυμίζουν συνέχεια ότι έγινα «ρόμπα» μ' αυτή τη Λάουρα. Αν και με τη Μαρίνα τα βρίσκουμε συνήθως περισσότερο από ό,τι με τις άλλες της τάξης, κάπως μου ήρθε όταν το άκουσα, και μάλιστα απ' τη Μαρίνα, που τρέχει σαν ξελιγωμένη πίσω απ' τα παντελόνια του Ριρίκου, ενώ αυτός τρέχει πίσω από παντελόνια κάποιων άλλων και τη γράφει κανονικά.

Να τα λέμε κι αυτά! Και απορώ πώς δεν το καταλαβαίνει ότι αυτός που κυνηγάει είναι «αλλού» ή, αν το καταλαβαίνει, πώς και δεν κάνει πίσω αφού είναι τόσο έξυπνη και άπιαστη σε όλα!

Κι όμως! Έφαγε κόλλημα κι αυτή με τον Ριρίκο! Και κόλλημα χοντρό! Φαίνεται! Το φωνάζει από ένα χιλιόμετρο μακριά! Τον βλέπει και λιώνει! Αλλά αυτός δεν μπορώ να πω ότι της δίνει τη σημασία που θα περίμενες για ένα κορίτσι σαν τη Μαρίνα. Αγόρια έχει στο μυαλό του. Απλώς τη νιώθει σαν φιλαράκι του και την προτιμάει για παρέα, γιατί ξεχωρίζει απ' τα κορίτσια της τάξης – και πιο όμορφη είναι και πιο έξυπνη... Όμως η Μαρίνα τον βλέ-

πει αλλιώς και την έχουν πάρει στο ψιλό ακόμα και τα αδέσποτα μαντρόσκυλα!

Η Μαρίνα να προσπαθεί να ρίξει τον Ριρίκο! Το λέγαμε μεταξύ μας στην αρχή που το πήραμε χαμπάρι και το γέλιο έπεφτε σύννεφο!

Ο Γιώργος ο Άριστος, που τον λέμε έτσι γιατί είναι κι αυτός απ' τ' αστέρια της τάξης, της πέταξε μια σπόντα τις προάλλες.

«Ρε Μαρίνα, κόψε λίγο φόρα! Πού πας; Δε βλέπεις ότι ο άλλος είναι σαν τοίχος μετόν αρμέ για τα κοριτσάκια σαν εσένα – είδες τι έπαθε ο Ψηλός που φουλάρισε με εκατό! Κοίτα λίγο πού τρέχεις και ποιον πας να ρίξεις!»

Η Μαρίνα όμως δε μασάει.

«Πρώτον» του λέει «τα μηχανάκια σαν του Γιάγκου δεν πιάνουν τα εκατό και δεύτερον το δικό μου το μηχανάκι έχει γερά φρένα... Εξάλλου, άμα χρειαστώ βοήθεια από κάποιον για το πού πάω, πού τρέχω και ποιον πάω να ρίξω, θα σ' έχω στα υπόψη». Κάτι τέτοιο.

Άπαιχτη σε όλα η Μαρίνα, σπίρτο! Και το μυαλό της δουλεύει σαν μηχανάκι κι αυτό, αλλά ξέρει να το κουμαντάρει.

Όμως στην περίπτωση με τον Ριρίκο, τι να λέμε! Της ξέφυγε η κατάσταση.

Θοδωρή με λένε...

Να, είναι μερικά πράγματα, κάποιες σκέψεις, ίδια με τη μάντρα του Λεωνίδα που έπεσα πάνω της με το μηχανάκι και σακατεύτηκα. Σκέψεις σαν τοίχος! Κολλάς εκεί πάνω, με το μυαλό σου να βλέπει αστράκια, και δεν ξέρεις τι σου γίνεται – ο Ριρίκος με γκόμενα, ας πούμε!

Τώρα που είμαι τέξα στο κρεβάτι και τα λέω με τον εαυτό μου, το σκέφτομαι κι αυτό μαζί με όλα τα άλλα. Τα σκέ-

φτομαι όμως ανακατωμένα όλα, όπως μου έρχονται στο μυαλό, με αφορμή ό,τι βλέπω κι ό,τι ακούω, και παίρνω φόρα και μπερδεύομαι και λέω άλλα αντ' άλλων! Γιατί το παθαίνω κι αυτό «ενίστε», όπως έλεγε η παλιά μας φιλόλογος.

«Από το ένα στο άλλο πετάγεσαι, Ρηγόπουλε! Δεν προλαβαίνω να παρακολουθώ τις σκέψεις σου – άσε που δε βγάξω άκρη τι είναι αλήθεια και τι είναι φαντασίες απ' όσα λες!»

Μπράβο μου όμως και γι' αυτό! Εμένα μ' αρέσει, γιατί αφήνω τη φαντασία μου και τις σκέψεις μου σαν τα κύματα που πάνε κι έρχονται και τελειωμό δεν έχουν...

«Αυτό με τα κύματα, κόφ' το!» μου λέει ο Ψηλός καμιά φορά. «Το λες και το ξαναλές και σε λίγο θ' αρχίσει να μπάζει νερά το κεφάλι σου!» Και με κάνει τούρμπο!

Νερά δεν ξέρω αν θ' αρχίσει να μπάζει το κεφάλι μου, αλλά μπάζει σκέψεις τελευταία! Το φούλαρα από σκέψεις! Να, ας πούμε, αυτό με τον Ριζίκο. Ένας αχταρμάς στο κεφάλι μου – γεγονότα, εικόνες, λόγια του καφενείου, κουβέντες βαριές κι ασήκωτες για πράγματα που εμείς έχουμε μεσάνυχτα!

«Θοδωρή με λένε» μας έλεγε τσατισμένος όταν μας άκουγε παλιότερα να τον φωνάζουμε Ριζίκο.

Ε, ναι, Θοδωρή το λένε το παιδί. Ριζίκο τον βγάλαμε εμείς όταν κάναμε τις πλάκες μας με το που καταλάβαμε τα γούστα του.

Από μικρός έκανε μπαμ από μακριά ότι ήταν αλλιώςτικός. Ούτε την μπάλα δεν ήξερε να κλοτσάει. Μέχρι που αραιώσε πολύ τα παιχνίδια μαζί μας κι έπαιζε όλο με κοριτσάκια κοριτσίστικα παιχνίδια. Αλλά και τα κοριτσάκια τον παράτησαν κι αυτά. Κι έγινε νούμερο στο χωριό...

Γκέι τους λέμε τώρα εμείς, αλλά αλλιώς τους λέει ο πατέρας μου στο καφενείο, αλλιώς η μάνα μου όταν μιλάει με

φιλενάδες της και φτύνουν κρυφά στον κόρφο τους όσες απ' αυτές έχουν αγόρια. Άσε μετά διάφορες χοντράδες και ανέκδοτα που κυκλοφορούν απ' τον έναν στον άλλον.

Σκέφτομαι κι αυτό: με τι ευκολία, δηλαδή, κολλάμε ταμπέλες – χαζοχαρούμενος και βαρεμένος ο ένας, τοιούτος και αδελφή ο άλλος, χαζοβιόλα η μία, βλίτο και φευγάτη η άλλη και πάει λέγοντας.

Φταίει λίγο κι η τηλεόραση, εδώ που τα λέμε, που μας κάνει και χανόμαστε. Πότε μας πασάρει για σπουδαίο όποιο βλαμμένο κυκλοφορεί στην πιάτσα, πότε μας φλομώνει στα λούσα και στις πολυτέλειες και λες, ρε παιδί μου, έτσι ζει ο κόσμος; Τότε, εγώ σε τούτο το χωριό τι κάνω; Και, μαζί με τα λούσα και τις πολυτέλειες, μας πετάει και κάτι μπουρδες τάχα για εξυπνάδες και μας μαθαίνει να τις συνηθίζουμε ή να τις δίνουμε σημασία!

Από την τηλεόραση μάθαμε να κοροϊδεύουμε και τον Θεοδωρή. Πρώτη η τηλεόραση μας έδωσε πάσα! Τι Φίφη τον λέγαμε, τι Ριζίκο και συκαλάκι, και τι καζούρα έτρωγε από μικρός, δε λέγεται!

Έχει κάτι τέτοιους τύπους στην τηλεόραση που τους παρουσιάζει σαν σούργελα. Κι εμείς μπουνκάρουμε στη ζωή τους χαζογελώντας και με λάθος τρόπο: απ' τα κουτσομπολιά και την τηλεόραση. Απ' την πίσω πόρτα δηλαδή. Κι απ' την πίσω πόρτα μπαίνεις ανάποδα σ' ένα σπίτι, αφού περάσεις πρώτα από ό,τι παλιατσαρία μαζεύουν εκεί πίσω κάτι νοικοκυρές σαν τη μάνα μου.

Άσε μετά οι μεγάλοι –πατεράδες, αδέρφια, γείτονες, οι άντρες δηλαδή, αυτοί που τους βάλαμε μια ταμπέλα στο κούτελο που λέει αρσενικός εκατό τοις εκατό–, αυτοί είτε παίρνουν ανάποδες έτσι και πάρουν χαμπάρι τους Ριζίκους είτε πέφτουν πάνω τους σαν τα αρπακτικά να τους ξεσκίσουν.

